

לבסוף, אין זה צודק, להביא פרה להמלטה ולתת לוולד למות עקב אי־מתן עזרה בזמן או לא מספיק עזרה. האימרות כ"לחכות שעתיים", "לא להשתמש במכשיר המלטה", או לתת לפרה להמליט טבעית – אין להן מקום ברפתינו. יש לעקוב בקביעות אחר הפרה הממליטה, לוודא שהיא ממליטה כדין ושאין הסתבכויות. מכל פרה יש להוציא ולד חי ובריא.

דוד קליפון

קב' פלמ"ח צובה

ההריון? האם רגע לפני ההמלטה קיבלנו תמונת מצב של תנוחת הולד? לא נלא. אין ברשותנו מכשירים רבים שיכולים לעזור ולעקוב אחרי שלבי ההריון. לכן, הדבר ההגיוני ביותר על מנת למנוע הסתבכויות (ותמותה מיותרת) הוא, להכניס יד (ואני מסכים עם המאמר, שרצויה יד נקיה עם כפפה) כדי לוודא, שלפחות תנוחת הוולד תקינה, נלא – לסדר את הבעיה מיד, וכמה שיותר מוקדם.

לזכר נעדרים

זוכרים את יעקב עצמון (כבשנה) ז"ל

תעודות מלימודי החקלאות באוניברסיטת ברלין שבגרמניה בשנים 1922–26. אחר כך באה קריאת קטעים מזכרונות יעקב עצמון ז"ל, כפי שהספיק לרשום בטרם נפטר בגיל 90 שנה, זכרונות אודות המשפחה ברוסיה, החל מראשית המאה ה־19, וגמור בסיפורי הנערות וראשית העבודה בענף, בתנאים שבין שתי מלחמות העולם. לרגע קט חיינו את הווי אותם ימים, אותם מקומות. אחר כך בא תור הסיפורים על יעקב ז"ל מפי חברים שהכירוהו במשך שנים, מסכת מפוארת של פעילות ומסירות לענף ואהבת מולדת ובכלל.

חָרָחַן למשפחת עצמון, שידעה לארח את המתכנסים בחום לב ובכל טוב שהכנה, ולדון עצמון על שהשכיל להעלות בצורה כה יפה את זכרו של אחד מענקי הדור, שתתם כה רבות לקידום וביסוס הענף של בקר החלב בארץ. לאחר שעוד הספיק לראות ההצלחות מעשה פעילותו ההדרכתית והציבורית, יעקב עצמון הלך לעולמו שבע־פעלים ובשיבה טובה. בוקרי ישראל יזכרו תמיד את יעקב עצמון ז"ל.

התאחדות מגדלי בקר

ביום ה', 19.11.87, מלאו 5 שנים להסתלקותו של יעקב עצמון (כבשנה) ז"ל, דמות בולטת בענף שלנו במשך למעלה מיובל שנים. בנו דן עצמון כתב לנו: "מאז פטירתו של יעקב כבשנה ז"ל מלווה אותנו ההרגשה, שהשתתפות חבריו לעבודה בלוויה קופחה, עקב קוצר הזמן שהיה בין ההודעה על הפטירה ומועד ההלוויה, ביום שישי". לכן, דן הגה רעיון יפה ודאג להפגיש ביום הזכרון לאביו בוקרים וחברים לעבודה שהכירוהו מקרוב.

החברים נפגשו ראשונה בבית העלמין הישן ברחובות ובמעמד זה קרא הבן קדיש (בעברית, כמצוות אביו), וכמה פרקי תהילים יפים למקרה. אחר כך התכנסו החברים בבית משפחת עצמון, כדי לשמוע ולהשמיע אודות יעקב ז"ל. שלא כמו אזכרות רבות, זו לא היתה אזכרה עצובה, לא בבית העלמין ולא בהתכנסות החברים א"כ. טיבו של האיש ויחסו אל הענף והעובדים בו היה כזה ישר וענייני וחביב על כולם, שכל היפה הזה נחרט בזכרון האישי של כולם ובוה הקולקטיבי, כאחד. דן העביר בין הנוכחים תעודת־הבגרות של אביו, מן המחזור הראשון של גימנסיה "הרצליה", תעודה נדירה, כולה כתובה צרפתית ותורכית, ערבית ועברית (בכתב רש"י). ועוד